

OD AUTORKY BESTSELLERU PROKURÁTOR

PAULINA ŠWIST

KRÁSNÁ KONCIPIENTKA
SEXY GRÁŽL
NEKONČÍCÍ NAPĚTÍ

PODEZŘELÝ

PODEZŘELÝ

Copyright © by Paulina Świst

Všetchna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Martin Veselka, 2020

Cover © Mariusz Banachowicz, 2020

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2020

ISBN 978-80-7642-841-6 (pdf)

P A U L I N A Š W I S T

PODEZŘELÝ

Bratrovi, díky němuž jsem ve věku sedmi let znala všechny pecky od Guns'n'Roses a neznala ani jednu píseň od Majky Ježowské. Znala jsem kompletní sestavu Milána a nevěděla, kdo to je Barbie a Ken. Věděla jsem, co je to ofsajd. Poznala jsem, co je to život ve stresu z nebezpečného souseda, a stala se odolnou vůči mobbingu. Naučila jsem se hrát poker i to, že každé poznání něco stojí...

7. března 2014

Rozhlédl jsem se po lesním palouku. Byl ideální. Počasí se zdálo na březnové poměry taky vcelku solidní. Mikinu jsem hodil do kufru auta a protáhl se. Pak jsem začal klusat na místě a postupně zvyšoval tempo. Pár skipů a otoček trupu. Rozehřál jsem si ramena a zápěstí. Ušetřil jsem několik kopů stromu. Nakonec jsem si párkrát protáhl hlavu vpravo i vlevo. Z kufru jsem vytáhl rukavice na MMA a chránič na zuby.

„Sedej se bojí o své bílé zoubky,“ uslyšel jsem za zády hlas. Usmál jsem se a obrátil se na Przemka.

„Večer mám akci. A navíc – jestli se dožiješ mého věku, tak pochopíš, že lepší je prevence než léčba.“

„Jasně, senseji,“ řekl Przemek s jedovatým potěšením a vytáhl si tepláky.

Měl jsem toho parchanta rád. Bylo mu jednadvacet a připomínal mi mě samotného, když jsem byl v jeho věku. Bylo mi naprosto jasné, že už jsem moc starý

na to, abych se do toho ještě pouštěl. Ale představa, jak se můj život za několik měsíců změní, způsobila, že jsem se začal vracet ke starým návykům. Špatným návykům. Už jsem nebyl žádnéj smrkáč a moc dobře jsem věděl, že se zase namáčím do sraček. Čím víc jsem si to uvědomoval, tím víc jsem do toho zabředával. Začalo to tím, že jsem se úplně nesmyslně vypravil na jednu katovickou diskotéku. Potkal jsem tam kámoše z dávných dob. Pozval mě ke stolu, slovo dalo slovo – a lajna lajnu – a skončil jsem na předem dohodnutý bitce uprostřed lesa.

„Neměl bys to pohodlnější v teplákovce?“ prohodil Przemek a výmluvně se zadíval na moje maskáče.

„Poradil bych si s nima třeba i v sukni.“

„Myslíš?“

„Krátký sukni s kytičkama.“

„Ale dneska to není zrovna slabá partička...“ začal znova Przemek.

„Je vidět, že jsi ho nikdy předtím neviděl v akci,“ přerušil nás Roman, který k nám přistoupil a podal mi ruku. „Je dobře, že ses vrátil. Vidíš toho napravo?“ zeptal se a kývnul hlavou na chlapy na druhé straně louky. Úplně na pravém okraji se rozehříval vysokej typ. Neuvěřitelná vazba.

„No.“

„Bejvalej mistr Slezska v boxu. Bude s ním problém.“

„Nebude,“ usmál jsem se sebejistě a do pusy si vložil chránič. Pak jsem si nasadil rukavice a postavil se s klukama do řady.

Podíval jsem se na Romana, který šel doprostřed louky a o něčem se bavil se stejně velkým chlapem z druhé party. Podali si ruce. Roman se vrátil k nám.

„Dvacet na dvacet. Bez pomůcek, ale to už víte. Pravidla jako vždycky: neskákat po hlavách, ležící nechat bejt, a pokud nějaký přizdisráč od nich řekne ‚basta‘, tak už ho nebijte. Celou dobu se držíme ve skupině, bok po boku! ROZJEBEM JE!“ zařval. Ucítil jsem nával adrenalinu. Dobře jsem ten pocit znal. Přiběhli jsme ke druhé partě. První ránu dostal týpek, co se mi připletl do cesty k bývalému mistrovi Slezska. Už nevstal. Konečně jsem se dostal k svému cíli. Zrovna mlátil jednoho z našich. Mladý kluk dostal ránu, po které už měl zjevně dost, protože jsem zaslechl, jak rozbolavělým hlasem kvílí „basta“. Vazbič nechal mladšase ležet a zvedl hlavu. Nehodlal jsem ho podceňovat. Věděl jsem, že pokud mě trefí pěstí, nejspíš skončím jako kojot Wilda po srážce s vlakem. Uhnul jsem před ranou a pak jsem mu uštědřil silný – a naštěstí dobře mířený – kop přímo do jater. Omráčilo ho to. Věděl jsem, že musím využít příležitosti. Bleskově jsem k němu přiskočil a začal ho tlouct. Skončil na zemi.

„Bacha, záda!“ křiknul na mě Przemek. Urychleně jsem se otočil a instinktivně ji natáhl loktem týpkovi, co mě evidentně chtěl povalit na zem. Rozhlédl jsem se. Uplynulo jen pár minut, a už bylo po všem.

„TORCIDA, TORCIDA!“ uslyšel jsem za zády, zeširoka se usmál a vytáhl chránič z pusy.

§

Zaparkovala jsem před hotelem Sevilla a vystoupila ven na mrazivý vzduch. Byly tři hodiny ráno. Łukasz mi volal ve dvě, prohlásil, že ho mám za hodinu

vyzvednout, a položil to, aniž čekal na mou odpověď. Pak přestal zvedat telefon. Náladu jsem tedy neměla zrovna nejlepší. Nevím, jak došlo k tomu, že mě dneska přesvědčil, abych mu šoférovala. Slavnostně jsem si přislíbila, že to bude předposlední taková akce. Vešla jsem na recepci nabroušená jako břitva a zeptala se, kde se koná párty oddílu bojových sportů. Recepční si mě změřila takovým pohledem, že mi hned bylo jasné, že chlapi se dvakrát slušně nechovali. A má vizáž nepochybně napovídala, že problémy se ještě znásobí. S úsměvem jsem sledovala, jak propichuje očima moji minisukni a černé kožené kozačky. Její uznání si nezískala ani kožená bundička končící mi hned pod prsy. V autě jsem sice měla kabát, ale to jsem jí říkat nehodlala. Vracela jsem se z párty v Katovicích. Byla tematicky zaměřená a jmenovala se „Kurvy a kněží“. Kněžská sutana mě nikdy nelákala, takže jsem si vybrala tu druhou možnost.

„Třetí patro,“ vyprskla na mě s pohrdáním. Velkoryse jsem se rozhodla ji ignorovat a odebrala se směrem k výtahu.

Stiskla jsem knoflík a zírala na stříbrné dveře. Zaleschla jsem, že z křesel za výtahem ke mně doléhá smích.

Seděli tam tři přibližně dvacetiletí mládenci. Vypadalo to, že jsou silně opilí. Jeden z nich vstal a kymácvým krokem se vydal ke mně. Zmáčkla jsem knoflík na přivolání výtahu ještě jednou.

„Jdeš na párty?“ oslovil mě a táhlo to z něj oděrem vypitého piva. To byla poslední kapka, po níž pohár hořkosti přetekl. Už jsem to nevydržela.

„Ne, kurva, jdu na ryby.“

Kámoši mého ctitele se hlasitě rozesmáli a já v jeho výraze zahlédla vztek. Tohle není dobrý... Už zase byl můj jazyk rychlejší než hlava.

„Poslyš, ty děvko...“ začal a chytil mi ruku. „Za chvílku se budeme bavit jinak.“

„Sebku, buď hodnej kalič a běž se kouknout, jestli náhodou nejseš u automatů. Madam je tady se mnou,“ uslyšela jsem za sebou hluboký hlas.

Ten pabl mi pustil ruku, já se otočila a narazila přímo do hrudníku nějakého chlapa. Ustoupila jsem dozadu a pohlédla vzhůru. Přede mnou stál blondák, přibližně metr osmdesát pět vysoký. Měl na sobě černé džíny a téměř až dolů rozepnutou košili, která odhalovala jeho impozantní muskulaturu a na krku zavěšenou vojenskou známku. Na hrudi mu vykukovalo tetování, které vypadalo, jako by zabíralo větší plochu a na prsou byla jen jeho koncová část. Zírala jsem na něj s otevřenou pusou. Stav jeho oděvu napovídal, že nejstřízlivější být nemůže, ale když jsem se mu podívala do očí, opile vůbec nevypadal.

„Jdi dovnitř,“ postrčil mě lehce k otevřeným dveřím výtahu a zmáčkl knoflík s trojkou.

„Promiň, Šedej, to jsem nevěděl,“ koktal Sebek a vystrašeně na něj zíral.

§

Párty se rozjížděla a já jsem třicet hodin nespal. Musel jsem se nějak posilnit, protože jinak už by netrvalo dlouho a skončil bych pod stolem. Na chvíli jsem se vytratil a sešel dolů do přízemí. Odebral jsem se k hotelovému baru a objednal si red bull. Posadil jsem se

do volného boxu, a když se barman nedíval, nasypal jsem si do skleničky gram perníku. Zamíchal jsem to a spěšně do sebe kopl obsah sklenky. Znenadání se vedle mě posadila nějaká „vilná čtyřcítka“.

„Viděla jsem, cos udělal. Zařídíš mi taky takovej drink?“

Podívala se na mě a olízla si rty.

Pět z desíti, ohodnotil jsem ji hned. Světlo bylo tlumené a já jsem tu neviděl moc jiných možností. Vlastně proč ne? Změřil jsem si ji pohledem.

„A co z toho budu mít?“

„Budu ti dělat společnost.“ Opřela si ruku o mou hrud' a pozvolna mi začala rozepínat knoflíky od košile. Byla solidně nametená a ještě víc nadržaná. Pohrdlivě jsem se pousmál a ruku jí odsunul.

„To je málo.“

„Vykouřím ti ho,“ začala být konkrétnější.

„To už je smysluplnější nabídka,“ houkl jsem a vstal.

„Za pár minut jsem zpátky.“

Vydal jsem se do lobby. Matroš jsem měl nahoře, ale tu ženskou jsem s sebou brát nehodlal. Šel jsem k výtahu. Stála před ním fakt nádherná holka. Měla dlouhé blondaté vlasy, rozzlobený výraz a tlačítko výtahu mačkala s takovou silou, jako by se ho snažila protlačit na druhou stranu zdi. Síťované punčochy, minisukně a bunda blondýnky jednoznačně napovídaly, čím se živí, ale to pro mě nebyl problém. Vmžiku jsem zapomněl na tu ženskou, kterou jsem nechal čekat v baru. Už už jsem se chystal namířit si to k blondýnce, když jsem si všiml, jak k ní přistoupil jeden z usmrkanců, které jsem znal ze zápasů. Čas od času zašli do Sevilly na diskotéku. Cosi dívce řekl a ta ho

zjevně setřela, protože jsem uslyšel hurónský smích jeho kámošů. Chytil ji za ruku a začal s ní lomcovat. Bleskově jsem k nim přiskočil.

„Sebku, buď hodnej kalič a běž se kouknout, jestli náhodou nejseš u automatů. Madam je tady se mnou,“ pronesl jsem se shovívavým úsměvem.

Poznal mě. Neblahá reputace se občas vyplatila. Využil jsem toho, že bloncka v tu chvíli stála jako opařená, a postrčil ji do výtahu. Hned za ní jsem tam vklouzl i já.

„Promiň, Šedej, to jsem nevěděl,“ uslyšel jsem za zády, ale nevěnoval jsem tomu smrkáčovi pozornost.

Dveře se zavřely. Otočil jsem se na svou novou půvabnou kamarádku.

„Seš tady nová? Proč chodíš do hotelu sama? Pokud nemáš...“ chvílku jsem přemýšlel o nějakém synonymu slova „pasák“, „hmm... žádnýho poručníka, tak musíš předem říct tomu, kdo si tě objednal, aby pro tebe zašel dolů. Jinak si zaděláváš na problémy. Jo a mimochodem – kdo si tě sem vůbec zavolal a proč o tom nic nevím?“

§

Další, co mě má za kurvu, pomyslela jsem si pobaveně. Uvědomila jsem si vtipnou stránku celé té situace: šaty sice člověka nedělají, ale stačí jediný pohled na oblečení, aby si vás někdo okamžitě zařadil do určité škatulky lidí. Dost by mě zajímalo, co bys, ty chytráku, říkal, kdybys mě viděl v hadrech, co v nich chodím do práce, pomyslela jsem si a rozhodla se, že ho z omylu vyvádět nebudu. Jen ať dostane lekci.

„Představil se jako Łukasz.“

„Chladnej?“

Povšimla jsem si údivu v jeho očích. Uff, takže jsem předpokládala správně, že byl ze stejné akce.

„Nevím. Řekl mi jen křestní jméno,“ držela jsem se své role.

„Zrovna jeho bych nepodezíval, že si sem bude zvat holky...“ Díval se mi do očí a zároveň mi odhrnul pramínek vlasů za ucho. „Ještě před půl hodinou chtěl jet na párty na Mariackou a tvrdil, že tady je to tragický.“

Zadívala jsem se do jeho světlemodrých duhovek tak upřeně, že jsem leknutím skoro poskočila, když jsem vzápětí zaslechla zvuk otevírajících se výtahových dveří.

V hale třetího patra hotelu se mi naskytl prazvláštní výjev. Skupinka chlapů fandila dvěma týpkům, kteří spolu závodili na druhý konec chodby. Šli po ruku. Usmála jsem se.

„Magoři.“

„Ten s černýma vlasama je můj brácha,“ ukázal blondák na chlapa, který s převahou vyhrával.

„Z postele bych ho nevyhodila,“ řekla jsem a sledovala toho sexy bruneta.

„Vždyť je starej,“ usmál se Šedej a škodolibě přimhouřil oči. „Łukasz je v jeho věku, takže už taky trochu zavání chryzantémama.“

Našpulila jsem ústa jako blbka z časopisu.

„Mám ráda zkušenější chlapy.“

Blondák se hlasitě rozesmál.

„Co to má společného s věkem?“

„Kolik ti je let?“

„Třicet tři. Teda pokud se neptáš na léta zkušeností... Pak by to bylo dvacet.“

Přisunul se ke mně. Ohromeně jsem na něj zírala. „Bylo ti třináct, když...? To je případ pro prokuraturu!“

Na okamžik jsem vypadla ze své role, ale vážně mě to šokovalo. Opět se rozesmál. Zjevně jsem pro něj byla zdrojem zábavy.

„Vidím, že si potrpíte na dodržování zákonů, milá kolegyně.“ Chytil mě v pase a lehce přitáhl k sobě. „A kolikpak je roků vám, slečno?“

„Dvacet pět. Ale to patrně znamená, že už seš pro mě taky moc starej, že jo?“ ušklíbla jsem se škodolibě.

„Tak se o tom přesvědč,“ zašeptal.

To, co ještě před vteřinou byla dobrá a v podstatě docela nevinná zábava, se náhle změnilo. Ucítla jsem zrychlený tep, a jak mi červenají tváře.

§

Děvka, co se červená! Teoreticky už mě v životě nemohlo překvapit nic, ale vždycky jsem měl dobrý instinkt. Něco mi na ní hodně, ale fakt hodně nesesedlo.

„Pracky pryč, nebo ti ten tvůj roztomilej ksichtík řádně vymodeluju,“ uslyšel jsem za uchem. Byl to Chladnej.

„Nebud' žárlivej,“ usmál jsem se ze široka. „Vím, že jsi tuhle nádhernou blondýnku zavolal ty, ale měšl přeci jet s Radkem na Mariackou. Já ovšem jejích služeb milerád využiju.“

„Beze mě tě neodveze. Na to zapomeň.“

„O čem to mluvíš? Nejde mi o...“ nestačil jsem to doříct, protože mě blondýnka koplá do kotníku. Po díval jsem se na ni jako na blázna, nicméně ona se

nedívala na mě, ale na Chladnýho. Sladce se na něj usmála.

„Łukaszi, nebereš mi telefony.“

„Maryško. Přemejšlel jsem o tom, že vyrazíme na Mariackou. Nechtěl jsem ti to říkat, protože jsem nevěděl, jestli se ti bude chtít mě tam vozit.“

Chladnej už byl nachcanej, ale tón jeho hlasu mě přesto udivoval. Zněl prosebně. Snad poprvé v životě jsem si u něj všiml něčeho takovýho. Copak ty dva něco spojuje? Prokurátor a kurva? To znělo jako nějaký sci-fi.

„Víš o tom, že zejtra musíš bejt použitelněj?“ zeptala se a zkoumavě ho pozorovala.

Teď už tu vážně něco nehrálo. Vůbec nic jsem nechápal.

„Taky že budu. Pokud si půjdu lehnout v šest, tak budu na dvanáctou v pohodě.“

„Dobře,“ usmála se blondýnka. „Mám čtyři místa. Chris Hemsworth jede taky?“ houkla a ukázala na mě.

„Ne,“ řekl Chladnej.

„Moc rád,“ vyhrkl jsem ve stejném okamžiku.

Chladnej se na mě zadíval a zaťukal si na čelo.

„Na to zapomeň.“

„Łukaszi...“

Vrhla na něj takový pohled, že zavrtěl hlavou a kapituloval.

„Dobře, ale pracky stranou. Jdu pro Radka a Bartiho, ty už mazej do auta, protože tu děláš pozdvižení,“ řekl a výmluvně se zadíval na kluky, kteří na ni zírali. „Nebudu se ptát, proč ses oblíkla jako děvka, ale doufám, žes k tomu měla nějaký rozumnej důvod, ségra.“ Chladnej se k nám otočil zády a já údivem vyvalil oči.

„Fakt výbornej vtíp,“ řekl ten chlap, když se mnou vešel do výtahu.

Jeho výraz nevěstil nic dobrého, ale nějak mi nešlo hrát vystrašenou.

„Co?“ předstírala jsem hloupou.

„Ty dobře víš, za koho jsem tě pokládal, Maryško.“

„Nevím. Za koho?“ zeptala jsem se se škodolibým úsměškem.

„Byla to od tebe nebetyčná kravina. Kdybys narazila na někoho jinýho, mohl by ti ublížit. Ten idiot dole se k tomu chystal. Někdo by tě měl přehnout přes koleno a vytlout ti tyhle hloupý nápady z hlavy.“

Hlasitě jsem si odfrkla.

„Tak si to zkus.“

Začal bubnovat prsty do stěny výtahu.

„Neprovokujte mě, slečno Zimnická, i bez toho mě svrbí dlaň. Byla to vrcholná nezodpovědnost,“ řekl a já myslela, že mě na místě trefí. Nezná mě ani dvacet minut, a už mě tu hodlá poučovat? To si snad dělá srandu.

„I kdybych byla prostitutka, tak si nemyslím, že ve čtyřhvězdičkovém hotelu v jednadvacátém století ve velkém městě by děvka byla vystavená riziku znásilnění víc než kterákoli jiná žena. Doby toho prasáka Andrzeje Leppera a jeho sexistický strany Samoobrona skončily. Mám dojem, že většina chlapů v téhle zemi už ví, že dokonce i prostitutku je možné znásilnit,“ pronesla jsem plamenný projev.

Cynicky se ušklíbl.

„Kolik že jsi říkala, že ti je?“

Pronesl to takovým způsobem, že jsem se okamžitě začala cítit jako náctiletá blbka. Tak tohle teda ne. Málokterý chlap mě dokázal vyvést z rovnováhy. Byla jsem tím proslulá.

„Věděla jsem, že mám nahoře bráchu.“

„Nachcanyho.“

„Ty patrně taky nebudeš zrovna nejstřízlivější,“ rozčílila jsem se znovu. „Nějak se ti rozepla košile,“ dodala jsem potouchle.

Nejspíš jsem ho na to upozornila jako první, protože se udiveně zahleděl na svůj svršek. Zapnul si knoflíky a v tom okamžiku se otevřely dveře výtahu.

„Tak tady seš. Já na tebe čekám a čekám... Co bude s tím drinkem?“ zahuhlal zrzavý vamp v šatech třpytících se flitry. V tlumeném osvětlení vypadala jako třícátnice. Když však přistoupila o krok blíž, uviděla jsem napjatý obličej a rty plné botoxu. Teď už bych se vsadila, že jí je minimálně čtyřicet a patří ke stálým zákaznicím plastického chirurga.

„Dočkala jste se,“ oznámila jsem vesele a na chlapa se ani nepodívala. „Řeknu Łukaszovi, že jsi změnil názor, pokud jde o tu Mariackou.“

Ani jsem se neohlédla a vyrazila směrem ke dveřím. Zastavila jsem se u auta a vytáhla „slimky“. Nebyla jsem na kouření závislá, cigaretu jsem si dala jen občas na akci. Dnešní večer byl ale natolik divný, že jsem usoudila, že je to vhodná příležitost. To byl teda kus chlapa, pomyslela jsem si fascinovaně. Nešlo o jeho vzhled, vždyť na blondáky jsem moc nebyla. Vlasy měl ostříhané hodně nakrátko, přesto budily dojem, že jsou téměř bílé. Ale v jeho pohybech a chování bylo něco, co mi říkalo, že bych se od něj raději měla držet dál.

Mohl by si mě totiž omotat kolem prstu během pěti vteřin. Łukasz by mě zabil. A jeho taky. Krom toho jsem neměla na vztah chuť ani v nejmenším. Právě jsem začala dělat koncipientku a musela jsem se soustředit na práci a učení. Ale proč bych se nemohla trochu zasnit?

„Nezměnil.“

Postavil se za mě, a když jsem se otočila, vyškubl mi z ruky cigaretu a potáhl z ní.

„A kde je ta milá dáma? Vrátila se do sanatoria?“

„Seš nevyvážená huba. Líbí se mi takový.“

„Podle tý zrzavý fuchtle soudím, že nejspíš nebudeš moc vybírávej.“

Vzala jsem mu cigaretu z ruky a tentokrát jsem si šlukla já. Nespouštěl zrak z mých rtů.

„Danieli, zapomněl sis bundu.“

Trhla jsem sebou, když jsem zaslechla mužský hlas, a otočila se na bruneta, který předtím chodil na chodbě po ruku.

„Díky.“ Daniel si od něj vzal koženou bundu a oblékl si ji. „Seznamte se: moje kamarádka z výtahu Marysia – a můj bratr Radek.“

„Těší mě.“

Podala jsem mu ruku.

„Mě taky. Ty jsi Łukaszova sestra, že jo?“ zeptal se Radek, avšak nedíval se na mě, ale na Daniela. Varovně.

§

Přestože můj brácha vypil neskutečná kvanta alkoholu, stále měl sílu vrhat na mě pohledy typu „co to do prdele vyvádíš?“ Nic moc jsem si z toho nedělal. Už

jsem si na to zvykl. Byl jsem pro něj příčinou neustálého zklamání. Byl to on, kdo se i přes to peklo, co jsme zažili v dětství, nakonec stal strážcem zákona. Naopak já jsem s prvním ani druhým neměl příliš společného a ani mít nechtěl.

„Jo. Kde vůbec je?“ Marysia zahodila cigaretu a zašlápla ji neuvěřitelně vysokým podpatkem své kozačky. To vysvětlovalo, proč byla skoro stejně vysoká jako já. Ty podpatky měly aspoň deset centimetrů. Vzpomněl jsem si na porno, na který jsem včera koukal. Houstone, máme problém!

„Tady.“ Hlas Chladného okamžitě rozehnal moje hříšné pomyšlení na jeho sestru.

STOP! Přece se do něčeho takového nenamočím, i když je to taková kočka. Její vztekem posedlej brácha prokurátor mi může způsobit jenom potíže. Zvlášť když jsem ho dobře znal a věděl jsem, že ač jsem v životě nebyl zrovna svatoušek, má mě moc rád. To všechno mi bylo jasné, ale co naplat? Stejnak jsem se nesbalil a nejel domů, i když by to v tu chvíli bylo to nejlepší, co jsem mohl udělat.

Nasedli jsme do auta a jeli do Katovic. Byly sice tři hodiny ráno, ale lidí tam bylo pořád spousta a parkovací místa naopak žádný.

„Nech to tady,“ ukázal Chladnej Maryšce.

„Nevejdu se tam.“

„Tam bych zajel i tatrovkou s přívěsem,“ zahalekal jsem úslužně ze zadního sedadla.

„No jasně! Je vůbec něco, v čem nejseš naprosto dokonalej, mylorde?“ zeptala se, otočila se na mě a koukala na mě jako na debila všech debilů.

„Zvedni zadek.“

Marysia se podívala na bratra.

„Vysedat,“ houkl Chladnej a všichni společně s ním vystoupili z auta.

Zaparkoval jsem tam bez nejmenšího problému, načež jsem jí vrátil klíčky od auta a mrknul na ni.

Nevydržela to a ukázala mi zdvižený prostředník.

Využil jsem toho, že zbytek šel vcelku daleko před námi, a dovolil jsem si otázku:

„To měl bejt návrh?“

„Copak? Líbím se ti snad?“

Zjevně si mě chtěla ozkoušet. Poťouchle jsem se usmál.

„Prosím vás, vždyť bych si od vás nevzal ani groš!“

„Wieniawa-Długoszowski,“ řekla a tentokrát překvapila ona mě, když bezchybně uhodla, že jsem právě citoval slavnou hlášku onoho polského generála. „Bohužel nejseš můj typ, cukrouši.“

Haha, to určitě.

§

„Tak kdo je v tom případě tvůj typ, Marie?“ zeptal se Daniel. Výraz v jeho očích nasvědčoval, že si ze mě utahuje. Samozřejmě jsem se nechala vyprovokovat.

„Líbí se mi bruneti. Metr devadesát nebo víc. Zelený oči...“ drze jsem vyjmenovala všechny vlastnosti, které neměl.

„Jako tvůj brácha?“

„Jo. Jen teda stabilní, šarmantní, věrný a zodpovědný.“

„Takže ne jako tvůj brácha.“

Daniel pokynul hlavou směrem k Łukaszovi. Na krk se mu právě pověsila jakási slečinka. Od pohledu studentka, takže byla nepochybně o nějakých patnáct let mladší než on. A minimálně o tři roky mladší než já. Povzdechla jsem si.

„Łukaszi, vem kámoše a pojdte do Lemonu,“ výskala nadšeně ta náctiletá. „My tam jdeme s holkama.“

Cítila jsem se, jako bych sledovala další díl *My Super Sweet 16* na MTV.

„Odkud je bere? Vždyť jsou všechny úplně stejny! To je někde pěstujou?“ zašeptala jsem k Danielovi.

„Jednou jsem se ho na to taky ptal,“ zasmál se mi přímo do ucha. „Kouzlo internetu.“

Když se letmo dotkl mých vlasů, ucítila jsem, jak mi po páteři přeběhlo mravenčení. No paráda. V tu chvíli jsem si všimla, že nás pozoruje Radek.

„Tvůj brácha mě nejspíš nemá rád, anebo se mu prostě nějak nezdám,“ řekla jsem už prakticky šeptem.

„To si nemyslím,“ rozesmál se Daniel. „Je to policajt. Takže všude větrí spiknutí. Určitě mu dochází, že z toho bude průšvih. A ono to tak bude, že jo?“

Ušklíbl se.

„Intuice mi napovídá, že máš průšvihy rád,“ zase jsem nedokázala udržet jazyk za zuby. „Ty seš taky policajt?“ zeptala jsem se a ignorovala jeho ruku, která se mi sunula kolem pasu.

„A vypadám na to?“

„Ne. Abych pravdu řekla, vypadáš spíš jako kriminálník.“

Opět se rozesmál, ale jeho oči zůstaly chladné.

„A to jako proč?“

„Tetování,“ odpověděla jsem.

Uvolnil se.

„Pokud slíbíš, že budeš hodná holka, ukážu ti ho jednou celý.“

Vzal mě za ruku a táhl ke dveřím do Lemonu.

„Slibuju,“ řekla jsem a na znamení toho ukázala dva zkřížené prsty.

„Ty bys vážně zasloužila na zadek. Pořádně. Prozatím ti to odpustím.“

„Tak to jste moc hodnej pán,“ pronesla jsem sladce a on se znovu hlasitě rozchechtal.

§

Posadili jsme se do velkého boxu. S úsměvem jsem pozoroval, jak Barti a Chladnej namlouvají těm teenagerkám nějaký kraviny. Marysia seděla u mě a Radek na nás zíral. Pak si ale vedle něj sedla nějaká kamarádka tý buchy od Chladnýho. Měla vcelku solidní výstřih a můj brácha se o nás záhy přestal zajímat. To bylo moc dobře.

„To tu budem sedět a sledovat tu mezigenerační integraci, nebo se mnou jdeš k baru?“ Zvedl jsem se a podal Marii ruku. Pomohl jsem jí vstát a protlačili jsme se k červenému ostrovu uprostřed diskotéky.

„Co si dáte?“ zeptal se barman a já se podíval na Maryšku.

„Kolu,“ pronesla smutně.

„Pro mě taky. S dvojitou vodkou.“

Zaplatil jsem a nápoj jí podal.

Chvilku jsme stáli mlčky. Ozubená kolečka v hlavě se mi otáčela závratnou rychlostí a jako vždy se zastavila v tom nejméně vhodném místě.

„Dáš mi číslo?“ zeptal jsem se a jí přitom zaskočil lok koly.

„Na co?“

Vrhla na mě takový pohled, jako bych po ní chtěl, aby mi umyla auto. Zjevně jí vůbec nedošlo, že mi je naprosto zřejmý, jak na ni působím. To, jak ona působí na mě, jsem radši moc nerozpítvával. Kdyby to nebyla sestra Chladnýho, stoprocentně už bych ji zatáhl na nějaký místo v ústraní. Místo toho jsem ale aktivoval režim „klidná síla“ a odpověděl jí hlasem vysokoškolského profesora:

„A na co se dávají čísla? Zavolám ti a vezmu tě někam.“

„Nevím, jestli je to ten nejlepší nápad. Můj brácha z toho nadšenej nebude.“

Naklonil jsem hlavu.

„Když říkáš ‚nadšenej nebude‘, tak tím myslíš, že bude mít pěnu u huby a bude požadovat, aby mu přinesli moji hlavu na podnose?“

„Něco na ten způsob,“ přiznala s úsměvem.

„Přemejšlím o tom už dvě hodiny a usoudil jsem, že to risknu.“

„Dám ti...“ řekla.

Tentokrát zaskočilo pití pro změnu mně.

„Dám ti číslo, ty prasáku,“ zašeptala mi do ucha, postavila skleničku na bar a vyrazila na parket. Nevěřicně jsem zakroutil hlavou a celou dobu jsem pozoroval její pohyby. Nebylo mi však dáno, abych si to představení řádně užil. K baru totiž přišel Chladnej.

„Balíme to.“

Když ho Marysia viděla, střelhibitě se k nám vrátila.

„Už?“ zeptal jsem se.

„Je pět ráno.“

Sestra se na něj zadívala s jízlivým úsměvem.

„A co tvoje Paris Hilton?“

„Přehnalas to s pitím, tak jsem ji posadil do taxíka. Ty dvě další zůstaly s Bartim a Radkem, ale na ně nejspíš čekat nebudeme. Mám takový tušení, že budou dneska spát na kolejích.“

„Oukej,“ vzdychla Marysia. Podívala se na mě. „Mám tě někam hodit, nebo tu zůstaneš?“

„Jedeš přes Glivice?“

Neudržel jsem se, i když jsem věděl, že mnohem rozumnější by bylo říct, že tu zůstanu až do konce, sbalit nějakou slečinku a na Marii Zimnickou zapomenout.

Usmála se.

„Můžu to vzít tamtudy.“

Cestou jsme toho moc nenamluvili. Všiml jsem si, že Marysia každou chvíli pokukuje po Chladnym, kterej si opřel hlavu o sklo okýnka.

Nenech se zmást, pomyslel jsem si, když jsem viděl, že se rozmýšlí, jestli se mnou nemá zapříst hovor. Byl jsem si na tři sta procent jistej, že Łukasz nespí.

„Když teda nejseš policajt ani kriminálník, tak čím se živíš?“

Naše pohledy se setkaly ve zpětném zrcátku.

„Jsem voják,“ odpověděl jsem bez ohledu na to, co mi hučelo hlavou – že za chvíli už voják nebudu, protože nějakej vymaštěnej čurák zavedl omezení maximální délky služby na dvanáct let, a že vůbec netuším, co si počnu dál.

„Kurnik. Tak to ti neodvolatelně propadnu.“

Vrhla na mě pohled zamilované teenagerky a zamrkala řasami.

„Proč?“

Opět mě pobavila.

„No víš, jak to bejvá... Uniforma... a tak dál.“

Naše pohledy se ve zpětném zrcátku znovu střetly. Usmál jsem se a přiložil si prst ke rtům, hlavou jsem přitom pokynul směrem k Chladnému. Pochopila to. Řekl jsem jí, kam má jet. Vzal jsem rozum do hrsti. Vždyť problémů už mám do hajzlu dost. Nepotřebuju k tomu ještě sestru kamaráda, co je navíc prokurátor. Kdyby se o tom dozvěděli některý mí kámoši, tak bych si to u nich pěkně posral. Před domem jsem poděkoval a vystoupil z auta. Dal jsem si ruce do kapes riflí, zastavil se a zíral na její auto. Chvilku se nic nedělo, pak zařadila zpátečku, couvla a zastavila vedle mě. Otevřela okýnko a s rošťáckým úsměvem se na mě podívala.

„Šest set šedesát devět devět set dvacet jedna šest set šedesát devět,“ řekla.

Zazubil jsem se.

„Šedesát devět, říkáš?“

Vyplázla na mě jazyk a zavřela okýnko.

Přestože jsem věděl, že je to zatraceně debilní nápad, bleskurychle jsem vytáhl telefon a zapsal si pořadí číslic, které jsem si mezitím opakoval v hlavě.

§

„Ty ses asi úplně zbláznila!“

Tušila jsem, že Łukasz nespí, ale usoudila jsem, že to přesto risknu a dám Danielovi svoje číslo. Bylo to ale jako blesk z čistého nebe.

„Vezu svýho opilýho bráchu domů,“ odvětila jsem s klidem.